

и се чуди.

— Тоя старецъ трѣбва да е полудѣлъ. Какъ се пробива такава планина? Я по-добре да си полегна. Хубаво нѣщо е да се спи!

Но тъкмо задрѣмалъ младиятъ ковачъ, нѣкой го дръпналъ за ржката. Гледа: единъ щурець.

— Какво искашъ, щурчо? Да ми посвиришъ ли? Не ща! Не ми се слуша сега песень.

— Не искамъ да ти свира, ами ще те моля за нѣщо. Подъ първата скала на планината има една чудна свирка. Ако я занеса на внучето си, много ще се радва. Моля ти се, разбий скалата, да взема свирката!

Засмѣлъ се ковачътъ.

— Ама че веселъ народъ сте вие щурцитѣ! Зарадъ една свирчица цѣла скала да разчупя. Ама хайде! Щомъ толкова ще се зардва внучето ти, ще се опитамъ.

Възпретналъ младиятъ ковачъ ржави, грабналъ чука и разбилъ първата скала на планината. Разровилъ щурецьтъ парчетата, намѣрилъ свирката и зарадванъ извикалъ:

— Благодаря ти, ковачо! А за доброто, дето ми направи, да даде Богъ чукътъ ти

да стане сто оки тежъкъ!

Като казалъ това, щурецьтъ се изгубилъ. Погледналъ момъкътъ чука си, поклатилъ го, не може да го помръдне. Станалъ сто оки тежъкъ.

— Ха така! — викналъ той. — Хубава благословия ми даде тоя щурець! Хубаво ме нареди. Отиде ми чука! Не мога вече да го вдигна! Я по-добре да си ида, да го не гледамъ, че сърдцето ми се кжса!

Но още не направилъ една крачка и нѣкой го дръпналъ за палтото. Обърналъ се, гледа, единъ врабець.

— И ти ли, дяволе, искашъ, свирка? — попиталъ ковачътъ.

— Не искамъ азъ свирка! — отговорилъ врабецьтъ. — За друго ще те моля, ковачо!

